

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **P.T.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 lutego 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 5 lipca 2023 r., sygn. akt VII Ka 890/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie

z dnia 27 maja 2019 r., sygn. akt II K 525/16,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 22 grudnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego P.T. od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 5 lipca 2023 r., sygn. akt VII Ka 890/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 27 maja 2019 r., sygn. akt II K 525/16. Przedmiotowy wyrok sądu odwoławczego został zaskarżony przez obrońcę w całości na korzyść skazanego, który podniósł przy tym zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 pkt

2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 436 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., a także z daleko idącej ostrożności procesowej, rażącej niewspółmierności kary wymierzonej P.T.

W kasacji obrońca skazanego zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Jego zdaniem podnoszone zarzuty prawa procesowego wskazują na wystąpienie istotnych uchybień przy rozpoznawaniu sprawy P.T. przez sądy powszechne, w związku z tym wykonanie wyroku wobec skazanego nie byłoby zasadne. W ocenie obrońcy istnieje wysokie prawdopodobieństwo uchylenia zaskarżonego kasacją orzeczenia, a rozpoczęcie wykonania kary pozbawienia wolności przez skazanego spowodowałoby dla niego nieuzasadnioną dolegliwość, która na tym etapie, w świetle złożonej kasacji nie powinna mieć miejsca.

Odpowiedź na przedmiotową kasację złożył oskarżyciel publiczny, który wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Z tego też względu powinno być stosowane wówczas, gdy treść zarzutów kasacyjnych dostarcza podstawy do stwierdzenia oczywistego i rażącego naruszenia prawa, wskazując tym samym na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. W takiej sytuacji wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji z oczywistych względów spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21, LEX nr 3305890; postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22, LEX nr 3477323).

Wstępna analiza podstaw oraz motywacji kasacji dokonana w ograniczonym zakresie, bowiem tylko w zakresie niezbędnym dla rozpoznania rzeczowego wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie daje podstaw do stwierdzenia, aby taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Po pierwsze, podniesione przez obrońcę argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości zaskarżonego wyroku, co potwierdza również stanowisko

prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację. obrońca skazanego nie wskazuje na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a podniesione zarzuty nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie przesądzić o ich zasadności czy niezasadności. Kwestia ich ewentualnej skuteczności wymaga pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana zgodnie z kolejnością wpływu. Po drugie, zgodnie z informacją widniejącą w systemie „NOE-SAD” skazany nie rozpoczął wykonywania kary pozbawienia wolności, tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że na obecnym etapie postępowania wykonanie wyroku spowoduje dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., co implikowało decyzję o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy. Raz jeszcze należy podkreślić, że niniejsze orzeczenie w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

(P.B.)

[ał]